

Novel·la La història d'una noia violada pel pare i enfrontada a l'esquizofrènia del marit, incapaç de trobar l'amor: la vida l'ha fet tornar dolenta

La conquesta del públic popular

JULIÀ GUILLAMON

La conquesta del públic popular és una exigència de la cultura catalana que, per nombre de lectors, corre sempre el perill de quedar-se sense aigua. Per això, al costat de Joan Rendé, Emily Dickinson o Salman Rushdie, **Proa** publica el darrer llibre de Blanca Busquets (Barcelona, 1961), que després de nou novel·les, és un petit fenomen. Es va penjar a la paret el premi Llibreter del 2011 (amb la novel·la *La nevada del cucut*) mentre que els seus llibres s'han anat traduint, amb aquelles cadenes que creen els agents: castellà, francès, rus, alemany, anglès, italià, polonès i noruec. Ha estat guionista de programes de ficció de Catalunya Ràdio. També ha estat redactora de programes de música de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Arribar a la gent! No és tan fàcil. No es pot fer amb una recepta. No pots pretendre que els lectors són ases i que ara arribes tu i els faràs llaurar dret. No ho pots fer massa sofisticat (compte amb el català: la gent ha perdut molta competència lingüística). No pots abaixar el nivell

i tractar la gent com si fossin lluscos: se n'adonen i no t'ho perdonaran mai. Has de trobar el punt en que siguis del tot tu i que la teva manera de ser connecti amb les històries que la gent vol llegir o que no sap que vol llegir però que es troba llegint-les, els agraden, les recomanen i fan girar la roda que, més endavant, fa rodar la roda internacional dels agents. Blanca Busquets és una virtuosa a l'hora de fer sonar aquest mecanisme tan delicat i inconcret.

Un crític del morro fort hi pot trobar pegues: el relat és molt lineal, sense contrast. La narradora va enfilant les seves històries (des del dia que la va violar el pare, fins que va matar el marit fins i va acabar a la presó), sense donar entrada a cap altra veu. És com una llarga conferència. Des del punt de vista de la novel·la contemporània es veu una mica antic. Però no es pot dir que hi hagi cap mal. Els lectors poc avesats a lectures rebuscades ho agraeixen. Al mateix temps, Busquets és una persona de cultura, vinculada al festival de Cantonigròs. La novel·la no baladreja absurdament. La noia que

Blanca Busquets

JOAN PUERTO

té càncer és un personatge ben fet, les noies sud-americanes que tracten la protagonista, que té més de noranta anys, també. Hi ha poques barrabassades d'aquelles que et fan escriure en un marge: "Arghhhh". Un cop, quant, parlant del sol, li diu "l'astre rei". Perdonada.

La fugitiva és una versió d'ara de les novel·les d'Isabel-Clara Simó que als anys noranta parlaven de dones maltractades per la vida que es feien dolentes, que al seu torn actualitzaven, per la banda macàbrica, les novel·les carregades de mala llet i de qualitat literària de la Rodoreda. Un dels episodis fortets és quan la protagonista, que ha acabat petant a la presó, es troba al lavabo amb una altra presonera. No la vol matar, com pensa de bon començament: vol sexe. "No sé d'on havia tret una mà de morter, la Heidi, però la va ensabonar i, encastant els seus llavis als meus pits, llepant-me'ls i xuclant-me'ls com mai cap home ho havia

Blanca Busquets és una virtuosa a l'hora de fer sonar el mecanisme tan delicat i inconcret del best-seller

fet, em va entaforar allò per sota. Vaig haver de mossegar una tovallola per no cridar. Va ser el plaer dels plaers". L'escena de la mantega de *The last tango in Paris* sembla una rucada. Literatura popular del segle XXI. |

Blanca Busquets
La fugitiva

PROA. 279 PÀGINES. 18.50 EUROS